

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/135/2018
Identifikačné číslo spisu: 1111224346
Dátum vydania rozhodnutia: 19.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1111224346.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. W., bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Podbrezovská č. 34, proti žalovanej Slovenskej republike - Generálnej prokuratúre, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 123/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2017, sp. zn. 2 Co 558/2013, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2017 sp. zn. 2 Co 558/2013 v rozsahu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku II., ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu v časti o priznaní úrokov z omeškania tak, že žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vracia krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na okresnom súde 27. júla 2011, neskôr upravenou (10. mája 2013) domáhal voči žalovanej náhrady škody v sume 117 308,54 € s príslušenstvom podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá pozostávala

a/ zo sumy 25 751,50 € ako straty na zárobku od 27. augusta 2009 do 30. apríla 2013,

b/ zo sumy 1 975,04 € ako náhrady trov obhajoby,

c/ zo sumy 88 773,50 € ako náhrady nemajetkovej ujmy a

d/ zo sumy 808,50 € ako náhrady nákladov spojených s uplatnením nároku u žalovanej.

2. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 27. septembra 2013, č. k. 19 C 123/2011-180, vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi stratu na zárobku a trovy obhajoby v sume 5 415,54 € s príslušenstvom, vo výroku II. žalobu vo zvyšku zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že by aj po 20. januári 2010 bol opätovne zvolený do predstavenstva ZVS Holding, a.s., preto mu patrí náhrada iba do tohto času vo výške 3 440,50 € a že trestné stíhanie nemalo hmatateľný negatívny dopad na jeho súkromie, povest', rodinu a postavenie v práci, pričom škoda na zdraví sa do nemajetkovej ujmy nezahŕňa a otázku priesťahov v trestnom konaní nebol oprávnený riešiť, navyiac, aj pričinením žalobcu sa trestné konanie predlžovalo.

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. júna 2017 sp. zn. 2 Co 558/2013 na odvolanie obidvoch

strán rozhodol tak, že žalobcovi z prisúdenej sumy 5 415,54 € nepriznal jej príslušenstvo, pretože povinnosť žalovanej plniť vzniká až na základe súdneho rozhodnutia. Pre náhradu ďalšej (ne)majetkovej ujmy žalobca nepreukázal jej existenciu, či príčinnú súvislosť s prebiehajúcim trestným konaním voči nemu, preto rozsudok okresného súdu v tejto časti potvrdil. O náhrade trov konania rozhodol podľa úspechu vo veci tak, že žalovanej priznal ich náhradu v rozsahu 90 %.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. e/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Dovolanie je podľa názoru žalobcu dôvodné preto, že rozsudok odvolacieho súdu je zaťažený a/ nesprávne obsadeným senátom, pretože vec napadla na odvolací súd 16. decembra 2013 do senátu 2C pod sp. zn. 2 Co 558/2013 v zložení Ayše Pružinec, predsedníčka senátu, Ondrej Krajčo ako člen senátu a Mária Hajdínová ako vec referujúca členka senátu, ale o nej rozhodol novovytvorený senát 2C v zložení M. Hajdínová, S. Walterová a E. Mészárosová ako referujúca členka senátu, čo bolo v rozpore s ústavnou zásadou, vyplývajúcou z čl. 48 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorej platí pevné pridelovanie vecí podľa vopred stanovených pravidiel, do ktorého nemôže vstúpiť bezdôvodne (z objektívneho hľadiska) ani predseda súdu prostredníctvom rozvrhu práce (IV. ÚS 116/2011, či rozhodnutie EŠLP vo veci *Miracle Europe*, Kft. c. Maďarsko z 12. januára 2016). Navyiac z obsahu spisu je zistiteľné, že vec na Okresnom súde Bratislava I napadla sudkyňou E. Mészárosovej, ktorá aj z tohto dôvodu mala byť vylúčená z jej prejednávania na odvolacom súde, b/ nesprávne uvaleným dôkazným bremenom na preukázanie vzniku škody nemajetkovej ujmy iným spôsobom bez toho, že by uviedol akým, v čom dovolateľ videl porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a teda (posudzujúc vec podľa obsahu) dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP, c/ nesprávnym právnym posúdením veci, ktorým sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP), spočívajúcim v tom, že žalobca nepreukázal existenciu následkov trestného stíhania v takej intenzite, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej majetkovej ujmy, žalobca nešpecifikoval obdobie, kedy malo dôjsť v konaní orgánov činných v trestnom konaní k nesprávnemu úradnému postupu a nepreukázal, že s a n a priet'ahy v konaní sťažoval a navyiac všeobecný súd nemá ani oprávnenie vyjadrovať sa k hodnoteniu postupu týchto orgánov, zverejnenie trestného konania voči žalobcovi v mieste jeho bydliska spôsobil mestský úrad a nie orgány činné v trestnom konaní, ktoré od neho žiadali správu o povesti obvineného žalobcu, žalobca nepreukázal, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu došlo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, najmä keď bol v nefrologickej ambulancii sledovaný od roku 2006 a navyiac, táto ujma sa v tomto konaní neodškodňuje a že žalobca žiadnym spôsobom nekonkretizoval argumenty pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., preto sa nezaoberal jeho argumentáciou o priznaní tejto náhrady kamionistovi, ktorého štát neoprávnene sledoval zo Slovenska do Turecka, za čo mu priznal sumu 25 000 €. Nesprávnym právnym posúdením dôkazného bremena a príslušenstva pri majetkovej ujme, teda úroku z omeškania, lebo podľa jeho názoru povinnosť žalovanej plniť žalobcovi vznikla až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a navyiac zákon č. 514/2003 Z.z. účinný d o 31. decembra 2012 ani neupravoval možnosť priznať úroky z omeškania z priznaného nároku okresným súdom. Žalobca navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zrušil pre nezákonnosť a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo 14. marca 2018 považovala dovolanie žalobcu za nedôvodné, preto navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej dobe strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté (§ 427 ods. 1 a § 424 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné, a to z nasledovných dôvodov.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanovení § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. e/ a f/ CSP a zároveň z § 421 písm.

a/ a c/ CSP. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal procesnými vadami uplatnenými v zmysle § 420 CSP.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Žalobca v danom prípade tvrdí, že napadnuté uznesenie bolo vydané v konaní, v ktorom došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. e/ CSP.

12. Právo na zákonného sudcu je zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nemožno nikoho odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz predstavuje pre každého účastníka konania rovnakú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred vybraných zásad (procesných pravidiel).

13. Princíp nebyť odňatý zákonnému sudcovi bol v civilnom sporovom konaní premietnutý aj do ustanovenia § 420 písm. e/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Súdna prax je pritom jednotná v tom, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca.

14. Koho treba považovať za zákonného sudcu a akým spôsobom možno vykonať jeho zmenu upravuje ustanovenie § 3 ods. 3 a ods. 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

15. Ústavný súd opakovane judikuje, že za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy je zásadne potrebné považovať toho, kto bol určený na prejednanie a rozhodnutie veci v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 52/97, II. ÚS 47/99, II. ÚS 118/02, III. ÚS 46/04, III. ÚS 46/2012, IV. ÚS 161/08). Ústavný súd pojem zákonného sudcu vykladá tak, že ním je sudca, ktorý bol pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu oprávneného konať a rozhodnúť určitý druh súdnej agendy. Je nutné dodať, že tu nejde o rozvrh práce bez ďalšieho, ale rozvrh práce súladný so zákonom a nadzákonnými normami.

16. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia je teda súčasťou základného práva na zákonného sudcu aj zásada prideľovania súdnej agendy sudcom (splňajúcim uvedené predpoklady) a určenia zloženia senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce tak, aby bola zachovaná zásada pevného prideľovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rôzne dôvody a rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“. Ak teda sudca bude určený v rozpore s rozvrhom práce alebo síce v súlade s ním, ale na základe takého jeho pravidla (opatrenia), ktoré odporuje zákonu, právo na zákonného sudcu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa nerešpektuje a v takomto prípade treba súd považovať v zmysle § 420 písm. e/ CSP za nesprávne obsadený.

17. Dovolací súd predovšetkým skúmal, či vybraný senát (ne)bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce a teda, či súd (ne)bol správne obsadený.

18. Podľa § 50 ods. 1 zákona o súdoch na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

19. Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona o súdoch rozvrh práce obsahuje určenie senátov, samosudcov, súdnych úradníkov a notárov poverených vybavovaním jednotlivých druhov vecí, ktoré došli na súd.

20. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdny úradník sa pridávajú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

21. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch podmienka náhodného výberu podľa odseku 1 je splnená vtedy, ak sa má vec pridelit' jednému z aspoň dvoch senátov.

22. Dovolanie je v zmysle uplatnenej procesnej vady § 420 písm. e/ CSP podľa názoru žalobcu dôvodné preto, že konanie na odvolacom súde bolo uskutočnené prostredníctvom nesprávne obsadeného senátu. Dovolateľ poukázal na skutočnosť, že predmetná vec napadla na odvolací súd dňa 16. decembra 2013 do senátu 2C pod sp. zn. 2 Co 558/2013 v zložení Aýše Pružinec - predsedníčka senátu, Ondrej Krajčo ako člen senátu a Mária Hajdínová ako vec referujúca členka senátu, no napriek uvedenému o nej rozhodol novovytvorený senát 2C v zložení M. Hajdínová, S. Walterová a E. Mészárosová ako referujúca členka senátu, čo bolo v rozpore s ústavnou zásadou, vyplývajúcou z čl. 48 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorej platí pevné pridelenie vecí podľa vopred stanovených pravidiel, do ktorého nemôže vstúpiť bezdôvodne (z objektívneho hľadiska) ani predseda súdu prostredníctvom rozvrhu práce (IV. ÚS 116/2011, či rozhodnutie ESLP vo veci Miracle Europe, Kft. c. Maďarsko z 12. januára 2016). Navyiac uviedol, že z obsahu spisu je zistiteľné, že vec na Okresnom súde Bratislava I napadla sudkyňi E. Mészárosovej, ktorá mala byť z tohto dôvodu vylúčená z jej prejednávania na odvolacom súde.

23. Dovolací súd v zmysle namietaného poukazuje na Dodatok č. 5 k Rozvrhu práce na rok 2017 pre Krajský súd Bratislava bod I. určený pre občianskoprávne kolégium na rok 2017 (čas, kedy sa vec rozhodovala), ktorý je súčasťou Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2017, kde bolo uvedené, že: „v súdnom oddelení 2Co, 2NcC, 2CoPr, 2CoD a 2CoSr sa v označení - Rozsah pôsobnosti vypúšťajú slová: „-nevybavené veci podľa stavu k 31.12.2016“ a dopĺňajú sa slová:“- nevybavené veci, v ktorých bola JUDr. Mária Hajdínová sudcom spravodajcom v súdnom oddelení 2Co, 2NcC, 2CoPr, 2CoD, 2CoSr ku dňu 30.4.2017, prerozdelené náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov medzi oddelenia 2Co, 2NcC, 2CoPr, 2CoD, 2CoSr a 15Co, 15NcC, 15CoPr, 15CoD, 15CoSr v pomere 1:99. V označení predsedu senátu sa dopĺňajú slová: „ JUDr. Mária Hajdínová - zodpovedná za chod senátu.“ V označení členovia senátu sa dopĺňajú slová: „JUDr. Silvia Walterová a JUDr. Eva Mészárosová“. Dovolaciemu súdu je v zmysle uvedeného zrejme, že vybraný senát bol v danej veci určený v súlade s rozvrhom práce a teda, odvolací súd bol pri rozhodovaní správne obsadený.

24. Na podporu uvedeného dovolací súd poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu - vid' PLz. ÚS 2/2015 pod č. 48/2015 Zb. nálezov a uznesení - z hľadiska podstaty a obsahu základného práva na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy je akceptovateľné a udržateľné iba také prerozdelenie už pridelených vecí, t. j. vecí už skôr pridelených tak sudcovi spravodajcovi a súčasne aj ostatným členom senátu všeobecného súdu ako zákonným sudcom, podľa ktorého bude vec pridelená novému senátu toho istého všeobecného súdu, ktorého členom je sudca, ktorému vec bola pôvodne pridelená ako sudcovi spravodajcovi, avšak ostatní členovia nového senátu sa zmenili v súlade s rozvrhom práce príslušného všeobecného súdu.

25. Podľa dovolacieho súdu teda spôsob, akým bola v danom prípade posudzovaná vec pridelená sudkyňi M. Hajdínovej a E. Mészárosovej nevybočuje z rámca Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave platného v čase, kedy vec došla na súd, resp. z rámca zákona o súdoch, najmä tých jeho ustanovení, ktoré sa týkajú spôsobu pridelenia vecí. Navyše sudkyňa E. Mészárosová, pôsobiaca v čase nápadu vecí na okresnom súde, vo veci neurobila žiaden relevantný procesný úkon, takže v tomto smere ani táto námietka žalobcu nie je dôvodná. Prípustnosť dovolania preto z § 420 písm. e/ CSP nevyplýva.

26. Dovolateľ následne vo svojom dovolaní uplatnil (posudzujúc vec podľa obsahu) dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP.

27. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru je jasne

koncipované ako samostatné subjektívne verejné právo každého jednotlivca voči štátu (súdu) ako povinnému subjektu, na poskytnutie náležitej právnej ochrany v takom procese, ktorý maximálne garantuje spravodlivý výsledok. Preto súdy majú povinnosť interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia cit. zákona v prvom rade a z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou garantovaného základného práva; aj túto povinnosť možno vyvodiť z práva na spravodlivý proces.

29. Súčasťou ústavných záruk spravodlivého procesu je aj požiadavka náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia; jeho zmyslom je predovšetkým zoznámiť stranu sporu s úvahami, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie. Jeho nevyhnutný rozsah sa pritom odvíja od predmetu konania a povahy rozhodnutia, ako i od návrhov a argumentov uplatnených stranou sporu, s ktorými sa súd musí adekvátne vysporiadať tak, aby jej súd umožnil poznateľnosť týchto úvah, ktoré boli relevantné pre výsledok konania a tým preskúmateľné súdne rozhodnutia z hľadiska zákonnosti, vecnej správnosti a spravodlivosti. Pre presvedčivosť súdneho rozhodnutia je potrebné, aby súd reagoval aj na substantívne argumenty a námietky účastníka a vysvetlil, prečo ich neprijal.

30. Zodpovednosť za škodu a za nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci možno dnes považovať za pevnú súčasť systému prostriedkov ochrany práv jednotlivca pred verejnou mocou. Všeobecné zakotvenie tejto zodpovednosti sa nachádza v zákone č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že tento zákon „vykonáva“ realizáciu základného práva na náhradu škody zakotveného v čl. 46 ods. 3 ústavy, možno ho principiálne chápať ako právnu úpravu konštruovanú na prospech osôb poškodených výkonom verejnej moci. Na druhej strane však nemožno prehliadať, že tento zákon obsahuje aj určité obmedzenie tohto práva; napr. stanoví, že nárok na náhradu škody majú zásadne len účastníci konania, v rámci ktorého došlo k vydaniu rozhodnutia alebo nesprávneho úradnému postupu, hoci čl. 46 ods. 3 ústavy hovorí o práve „každého“.

31. Z doterajšej judikatúry najvyššieho súdu možno vyvodiť, že zákon o zodpovednosti za škodu nemôže nárok na náhradu škody celkom anulovať (negovať), a tým teda ústavne zaručené základné právo, hoci len v určitých prípadoch, poprieť. Je preto nevyhnutné v každom prípade dbať o to, aby fakticky nedošlo k nemožnosti domôcť sa dotknutého základného práva, pri použití jeho zákonného vykonania. Povedané inak, aplikáciou cit. zákona nesmie dôjsť priamo ani nepriamo k obmedzeniu rozsahu základného práva na náhradu škody, zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy, k jeho zúženiu. Podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je teda nutné kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné namietať čl. 46 ods. 3 ústavy, a nie naopak, ako to urobili v tomto konaní okresný i krajský súd (por. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 125/2019).

32. Odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s okolnosťami, ktoré mohli mať (môžu mať) negatívny dopad u žalobcu vo vzťahu k náhrade škody a k uplatnenej nemajetkovej ujme. Je nepochybné, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, sociálny, pracovný, rodinný, osobný život stíhaného a toto musí mať súd pri rozhodovaní o návrhu účastníka sporu na vedomí. Dovolateľ tvrdil, že v súvislosti s trestným stíhaním bol postihnutý v oblasti majetkovej (nebol opätovne zvolený z a člena predstavenstva), mal stupňujúce sa zdravotné problémy, v trestnom konaní dochádzalo k prieťahom (nie vinou dovolateľa) a tým sa jeho morálna ujma predlžovala. Taktiež je nelogické presúvať zodpovednosť orgánov činných v trestnom konaní na mesto, je nepochopením jednotlivých kompetencií týchto orgánov a logiky ich fungovania; ak by nebolo začaté trestné stíhanie žalobcu, ani Mestský úrad v Nemšovej by nemal dôvod dávať týmto orgánom správu o povesti žalobcu. Uvedeným okolnostiam odvolací súd nevenoval dostatočnú pozornosť a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

33. Vo svetle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. V prípade napadnutého rozsudku odvolacieho súdu totižto neboli všetky vyššie uvedené podmienky splnené, preto sa ním založila tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania žalobcom podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP). Vzhľadom na dôvody zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa už ďalej nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia následných dovolacích námietok.

35. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.